

Република Србија
УПРАВНИ СУД
16 У 2341/12
18.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, чији је пуномоћник Зоран М. Драшковић, адвокат из Београда, Булевар Деспота Стефана бр. 9, поднетој против туженог Секретарија за имовинско правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда – Сектор за другостепени управни поступак, ради поништаја решења туженог XXI-05 број: 351.1-481/2011 од 26.12.2011. године, у предмету одобрења за извођење радова на проширењу стана бр. 1, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. из ...,, чији су пуномоћници Бора Јовановић – Џарил, адвокат из Београда – Земун, Д. Ракића број 53 и Синиша Д. Миладиновић, адвокат из Београда, Скендер Бегова 53А, по одржаној усменој јавној расправи дана 16.12.2014. године, у нејавној седници већа одржаној дана 18.12.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да заинтересованом лицу накнади трошкове управног спора у износу од 49.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за грађевинске послове Општинске управе градске општине Стари Град у Београду V-01/1 број: 351-2611/10 од 21.09.2011. године. Ожалбеним решењем одлучено је да остаје на

снази решење Одељења за комуналне и грађевинске послове општине Стари Град број 351-231/95 од 06.08.1996. године, којим је Б.Б. из ...,, одобрено извођење радова на проширењу стана број 1, површине 40м², у сутерену зграде у улици ... број ..., на заједничке просторије поред стана површине 20м², ради формирања трособног комформног стана површине 60м².

У тужби поднетој Управном суду дана 24.02.2012. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводи да тужени орган није поступио у складу са пресудом Окружног суда у Београду У. бр. 231/99 и из пројектне документације на поуздан начин утврдио да ли се у конкретном случају ради о вешерници или о подруму који припада стану тужиоца, а све у склопу осталих изведених доказа, уговора о коришћењу стана, исказа сведока и увиђаја на лицу места. Даље у тужби истиче да је у првој верзији плана објекта од 26.03.1929. године, спорна просторија означена као просторија за пеглање рубља, а просторија до ње као вешерница, док у плану усвојеном дана 16.12.1929. године, спорна просторија нема никакву ознаку, као ни остале подрумске просторије, иако је у претходном плану била означена као вешерница. Указује да је тужиоцу, као наследнику инвеститора, одузета предметна зграда, али да му остављен стан на првом спрату и уз тај стан, остављена и просторија која је служила за складиштење чврстих горива, који је био једини начин загревања стана. Како је предметна просторија одувек била подрум тужиоца, ранијег власника целе зграде, то је тужилац, са изнетих разлога, предложио да суд тужбу уважи и поништи оспорени управни акт.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при наводима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице Б.Б. из ... је у одговору на тужбу навела да предметна просторија није тужиочев подрум, већ је у питању заједничка просторија вешерница, коју је на основу валидне документације, уз грађевинску дозволу, претворила у део свог стана. Указује да тужилац никада није имао ваљани правни основ на спорној просторији јер је на поуздан начин утврђено да спорна просторија никада није била подрум, ни тужиоца ни неког другог лица, већ искључиво вешерница. Стога предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени

гласник РС”, бр. 111/09), прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд, имајући у виду одредбу члана 38. став 1-3. наведеног Закона, дана 16.12.2014. године одржао усмену јавну расправу у присуству пуномоћника заинтересованог лица адвоката Боре Јовановића Царила и адвоката Синише Младеновића, а у одсуству уредно позваног пуномоћника тужиоца, што је у складу и са упутством Адвокатске коморе Србије број: 895-4/2014 од 13.09.2014. године за поступање адвоката током протеста упозорења са обуставом рада од 17.09.2014. године, према коме ће током обуставе рада адвокати приступати на расправу поводом тужбе у управном спору и у одсуству уредно позваног туженог органа.

Пуномоћници заинтересованог лица су у речи на усменој јавној расправи у свему остали код одговора на тужбу заинтересованог лица и предложили су да суд тужбу одбије. Трошкове управног спора су тражили, и то за одговор на тужбу у износу од по 30.000,00 динара и за приступ на једну одржану усмену јавну расправу у износу од по 30.500,00 динара.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу, наводе заинтересованог лица изнете на расправи као и целокупне списе овде управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из стања у списима предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одбио жалбу тужиоца уз образложења да су приликом издавања грађевинске дозволе, која је предмет понављања поступка, били испуњени сви услови из члана 27. став 1. Закона о изградњи објеката, те да су отклоњени недостаци на које се односе примедбе из пресуде Окружног суда у Београду, У бр. 231/99 од 17.06.1999. године, као и решења другостепеног органа од 30.05.2008. године и 19.03.2010. године, тако што је на недвосмислен начин утврђено да предметна просторија представља заједничку просторију станара, којом су станари располагали у смислу одредаба Закона о одржавању стамбених зграда као и да не постоји неусаглашеност између доказа изведених вештачењем, јер су се све чињенице које су релеванте за доношење одлуке јасно и несумњиво утврђене. Ово с тога што је у поступку које је претходио доношењу оспореног решења утврђено да је првостепени орган, поступајући по примедбама из решења туженог органа од 19.03.2010. године,

прибавио од Градског завода за вештачење Одговор вештака Г-717/10 од 15.12.2010. године, у коме је наведено да је вештак у налазу датом на основу техничке документације из Архива града Београда, пројекта овереног 13.12.1929. године и вештачења на лицу места, утврдио да предметна просторија представља једну од подрумских просторија зграде, а да се намена спорне просторије, у смислу да ли представља подрумску оставу или заједничку просторију зграде, може констатовати извођењем других доказа, али не вештачењем ове врсте, како је то учињено на основу постојеће документације. Даље, првостепени орган је из извештаја грађевинског стручног лица овог органа од 01.07.1998.године и 22.05.2001.године, сачињених на основу увида на лицу места и архивских снимака основа спорних просторија констатовао да је, између осталог, предметна просторија на коју је одобрено проширење стана број 1, по својој намени заједничка просторија зграде – вешерница, а не подрумска остава припадајућа стану тужиоца, с обзиром на водоводне и канализационе инсталације који данас постоје у предметним просторијама. Такође, према налазу и вештачењу судског вештака В.В., у предмету Првог општинског суда у Београду П. бр. 2998/97 који се налази у списима првостепеног органа, констатовано је да је према пројекту основе подрума из марта 1929. године, предметне просторије су означене називом вешерница и пеглаоница веша, док у основи подрума из децембра исте године, просторије нису означене наменом, из чега произлази да намена подрума није промењена по пројекту основе из децембра 1929. године. Према налазу вештака, према оба пројекта основе подрума, подрумске просторије са наменом вешерница и пеглаоница не могу бити подрум-остава за смештај огревног материјала, због њихове намене, обраде, опреме и изведених инсталација и њиховог положаја у односу на простор који заузимају и чему служе. Такође, по оба пројекта, нигде није уписано ни предвиђено да подрумска просторија, перионица рубља буде подрум-остава за огрев, угаљ и дрва, а и због изведених инсталација и опремљености простора неизводљиво је да таква просторија се користи за смештај огревног материјала. Стога је првостепени орган донео одлуку да остаје на снази решења одељења број 351-231/95 од 06.08.1996. године, јер у току поступка је утврђено да су приликом издавања грађевинске дозволе испуњени сви услови из члана 21. став 1. Закона о изградњи објеката (“Службени гласник РС”, бр. 44/95...43/01).

Код напред изнетог чињеничног правног стања ове управне ствари, правилно је по оцени Управног суда, одлучио тужени орган, када је у поступку у коме није било повреде правила поступања од утицаја на другачије решење ове управне ствари, одбио жалбу тужиоца, налазећи да је правилно одлучио првостепени орган да остаје на снази решење од

06.08.1996. године. Ово са разлога што је у проведеном управном поступку, и према мишљењу овог суда, правилно утврђено да су приликом издавања грађевинсек дозволе испуњени сви услови из чл. 27.ст.1 Закона о изградњи објеката, те да је поступљено по примедбама из пресуде Окружног суда у Београду У бр. 231/99 од 17.06.1999. године и да је на несумњив начин утвршено да спорна подрумска просторија представља заједничку просторију станара, којом су станари располагали у смислу одредаба Закона о одржавању стамбених зграда (“Службени гласник РС” бр. 44/95). Како по налажењу суда не постоји неусаглашеност између изведених доказа вештачењем, а имајући у виду да је нема разлога за ново вештачење или допуну налаза вештака Градског завода за вештачење, то је одлука туженог органа правилна и на закону заснована.

Доносећи одлуку, суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да су исти без утицаја на правилност и законитост оспореног решења, будући да су истоветни наводима жалбе, које је тужени орган, у складу са одредбом члана 235. Закона о општем управном поступку (“Сл. лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01), нарочито у погледу примене материјалног права, правилно оценио и дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне и законите прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС” бр. 111/09), налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Разматрајући захтев заинтересованог лица Б.Б. из ... за накнаду трошкова управног спора одређених на усменој јавној расправи одржаној дана 16.12.20014. године, Управни суд је нашао да је заинтересовано лице, у вези са вођењем овог управног спора, имало трошкове за састав одговора на тужбу од 07.05.2012. године и образложеног поднеска од 21.01.2013. године, у укупном износу 33.000,00 динара, као и за заступање од стране пуномоћника, на одржаној усменој јавној расправи у износу од 16.500.00 динара, те на основу тарифног броја 43. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Сл. Гласник РС” бр. 121/12) одмерио ове трошкове у укупном износу од 49.500,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредбе члана 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом одредбе члана 150, 153. и 154. Закона о парничном

поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11...55/14).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 18.12.2014. године, 16 У. 2341/12

**Записничар,
Мира Стевић Капус,с.р.**

**Председник већа – судија,
Стево Ђурановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС